

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Підтримайте передплатою "Незбориму націю"!

Передплатний індекс 33545

ДАНИЛО ВОЛОДИМИРОВИЧ ПЕРЦОВ (10.01.1973, КИЇВ – 5.12.2021, КИЇВ)

Данило Перцов, учасник божевистого гурту "Хорея Козацька", народився в сім'ї відомих художників-графіків. Член Національної спілки композиторів України, виконавець старовинної музики. Музикант-мультиінструменталіст, зокрема грав на шалмей (різновид сурми), поморті та цинку (корнет). Захоплювався поезією Володимира Свідзінського.

Помер через ковід-19. Багато друзів висловили свій розпач. Ось їхні думки:

"Неоціненний геній сучасності, композитор, співець, збирач старовинної української та європейської музики, майстер-реставратор старовинних інструментів, патріот України – учасник Революції Гідності з першого до останнього дня..." (Неля Франчук).

"Данило був рафінованим і тонким цінителем літератури, музики і поезії" (Варвара Гончарова).

"Для багатьох ти великий композитор, самобутній виконавець стародавніх творів і умілець гри на екзотичних інструментах" (Роман Кабачій).

"Він був ідеальним сквородинцем, абсолютно невловимим для раціональної прагми світу" (Варел Лозовий).

"Мінливий, чутливий, натхненний" (Любов Плавська).

"Людина неймовірної харизми, завжди ширий і відкритий, надзвичайно глибокий музикант, мультиінструменталіст, композитор і дослідник, яких справді дуже мало" (Рост Татомир).

"Найвеличніший музикант, композитор, перекладач, прекрасний душею, світло української нації, патріот... Чистий як вода, блискучий як криштал. Людина масштабу Відродження" (Олена Кошшай).

"Я слухаю «Хорею Козацьку» вже багато років. Я люблю музичні ансамблі, особливо ті, що грають поза звичним західноєвропейським каноном, а «Хорея Козацька» справжня зірка в тому сузір'ї. А Данило Перцов був справжньою зіркою того ансамблю" (Стівен Ерік Флості, Портленд).

"Надійний як скеля – ось який він був. Йому можна було віддавати найскладніші тексти – кепсько написані й абсолютно зубодробильні... І бути цілком спокійним – з буркотінням і прокльонами, але Перцев зробиць, зробиць вчасно і охайно. А можна було віддати текст

пий чи не в найперший клуб історичної реконструкції у Києві. Домовилися стрітисся. Даня прийшов на здибанку у повному обладунку – у плащі, кольчугі, в ялових гостроносих чоботах до коліна, із серцеподібним щитом-пелюгою на спині. Шолом з розкошним заборолом, щось на кшталт Ейзейштейнового Олександра Невського, у напличнику. І меч, прямиий, ручної ковальської роботи... У ютубівському ролик «Хорея Козацька» виконує старовинний лицарський гімн, що співали перед битвою середньовічні воїни, від Нормандії на заході до Русі на сході, – на українські слова пера князя Василя Острозького. У тому хорі й голос Данилка вчутно. Та неповторний гук його корнета" (Варел Лозовий).

"Він вражав із перших нот, з перших хвилин спілкування. Тільки зовсім нещодавно були на «Кобзарському таборі у Крячківці», де співали біля нічної ватри «Пийте, браття, попейте». А коли Данило почав виконувати твір про королеву Ядвігу, то я відчув, немов він мене переніс у ті далекі часи. Наскільки сильно він відчував музику, яку виконував, творив" (Михайло Гречкин).

"Мій дуже давній друг. Міцний як дуб. Не схожий на сучасних одноденних. Екстравагантний, благородний і тонкий. І з торбою, напханою книжками, соплками і нотами, пішов своїми чоботами шляхом незбагненим у вічну ніч чи в нескінченне світло. Чистим звуком до Бога хай летить твоя душа" (Сергій Фоменко).

"Тепер Данило грає в оркестрі пана Бога" (Володимир Щербина).

"Наш дорогий Данилко, наш щирий друг і дорогий брат... О, пом'яни Ти, Боже, його світлу та правдиву душу в житлах світлїх і праведних, де святі твої спочивають! Хай співає наш Данилко в небесному хорі все улюблене й недоспіване! Хай грає в небесному оркестрі оту незбагненно величну й концептуальну музику – «музику невимовних сфер»! П'ємо і ллемо на землю вино, співаємо і ллемо сльози..." (Тарас Компаніченко).

"Хотіли 2022 року організувати фестиваль старовинної музики і запросити Данила Перцова у журі та провести лекції і майстер-класи. Тепер це неможливо, але ми присвячимо цей фестиваль Його пам'яті" (Магдалена Зелінська).

"Друзі, є ідея видати спільнокомитом книгу про Данила Перцова, куди б увійшли спогади про нього, дослідницькі статті (вони є), інтерв'ю з ним, а також його власні статті й есеї, концепти до музичних творів, анотації, передмови тощо. Адже вже за життя Данилка ми розтгували його на цитати, правда ж? Як гадаєте, зможемо?" (Олеся Найдко).

Данило Перцов як музикант брав участь і у вечорах Історичного клубу "Холодний Яр", зокрема у вечорах пам'яті отамана Зеленого – у Києві та Обухові. Пригадує, як колись під час виступу з Тарасом Компаніченко у Київському будинку вчителя Данило двічі чи тричі взяв не ту ноту. Страшенно переживаючи, він став на коліна і вибачився перед залом, а потім опанував себе і далі з Тарасом та іншими хлопцями з "Хореї Козацької" наповнив історичну залу неповторними музичними звуками.

Нехай ця публікація стане і нашим вибаченням перед великим музикантом, що ми не подякували належно і вчасно за його музичні дари за його життя.

Вічна пам'ять!

Підготував Роман КОВАЛЬ

НАЙВИЩА НАГОРОДА

Від імені всього Добровольчого українського корпусу "Правий сектор" вітаю нашого побратима – командира 1-ї Окремої штурмової роти ДУК ПС друга "Да Вінчі" (Дмитра Коцюбайла) з наданням найвищої державної нагороди – Герой України!

Служіння Нації та боротьба з російським окупантом високо оцінені.

Це нагорода підкреслює, що "Правий сектор" не бандформування, як кажуть наші недруги і вороги, а структура, яка народжує героїв.

Командир ДУК ПС Андрій СТЕМПЦЬКИЙ (ЛЕТУН)

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ!

Ми на порозі ескалації воєнного конфлікту з боку Росії.

А чи готові ми до гарячої фази війни не тільки на Донбасі, ми – як громадяни, і ми – як держава? Чи мобілізували всі наявні ресурси? Чи думаємо тільки про це?!

Більшість експертів заспокоюють, тільки і говорять про те, що Росія просто бряцає зброєю і що на війну "не наважиться". Політологи публічно обговорюють питання, чи "наважиться" Путін дати наказ своїм військам перейти кордони України.

Яка невідповідна лексика! Росія не наважиться на війну?! Та для неї це улюблена і бажана справа. У війні Росія почуває себе як риба у воді.

Для неї війна – це спосіб досягти своєї мети знову бути зверху.

Ми мали щастя, мали унікальний привілей 30 років жити і творити в Самостійній Україні. Тепер, коли Росія зосередила на наших кордонах, малозахищених кордонах, а то й не захищених взагалі, армії свого війська, існування нашої держави під загрозою. Україна в небезпеці!

Закликаю припинити політичні чвари і готуватися до відбиття загрози. Готуватися і психологічно, щоб війна не заскочила нас несподівано. Хочемо миру – мусимо готуватися до війни. Слава борцям за волю України!

Роман КОВАЛЬ
#НезборимаНація

ЛЕОНІД ПРОВОДЕНКО-“КОЗАК”

5 років тому, 28 грудня 2016 р., поблизу сел. Крутої Балки Ясинуватського р-ну Донецької обл. загинув Леонід ПРОВОДЕНКО-“КОЗАК”, громадський інспектор з охорони довкілля Державної екологічної інспекції в Луганській області, командир відділення розвідвального взводу 12-го Окремого мотопіхотного батальйону "Київ" 72-ї Окремої мотопіхотної бригади ЗСУ. В останньому своєму бою знищив двох найманців. Прикриваючи відхід своєї групи, загинув. Розлючені сепари забрали тіло й збиткувалися над ним, відзнявши це на відео та виклали в Інтернеті.

Вічна слава!

“ПРАВИЙ СЕКТОР” ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

У бійця ДУК ПС, який на війні з 2014 р., на рахунку якого великі бойові здобутки, друга "Кума" виявив саркому в ділянці таза. Він батько 7 дітей і зараз дуже потребує грошей на лікування.

Допоможіть зберегти життя героя, допоможіть діткам не втратити батька.

Номер рахунку 4731 2196 4103 8538, Сенчинин Надія Василівна.

НА ЧЕШТЬ ОТАМАНІВ

Попри мовчазний опір і байдужість більшості, все ж у с. Йосипівці Новомиргородської ОТГ на Кіровоградщині 19 листопада 2021 р. встановлено меморіальну дошку на честь отаманів Холодного Яру Ларіона Загороднього та Олександра Кваши. Спорудження дошки ініціювали представники ВО "Свобода" Юрій Никитенко і Микола Хмельницький та нащадки холодноря-

ських отаманів Віталій Кваша і Віктор Загородній. Встановили дошку на приміщенні місцевої сільської бібліотеки. На ній вказано роки життя та обставини загибелі отаманів. Ї офіційне відкриття планується на квітень, коли Україна вшануватиме героїв Холодного Яру.

Олена СКОЧКО

КОЗАЦЬКА ОДЕСА ОСИРОТІЛА

РОЗУМ БАЧИТЬ, МУДРІСТЬ ПЕРЕДБАЧАЄ

“Я хотіла б, щоб українці стали орлами, – писала Галина Анатоліївна Могильницька. – Беріться до чогось, робіть щось, якусь працю, що стала б світом для інших, а потією у вашій житті і зробила б вас твердим, могутим і гідним поваги народом”. І ось 12 грудня 2021 року вона пішла у засвіти – розумна,

освічена, активна, національно свідомою, талановита, патріотка, яка з гідністю пройшла свій шлях.

Вона так схожа на символічний образ нашої землі – красою, працелюбством, безлічно талантів, нелегкою долею. А ще – витривалістю й незнищенною вірою в добро і красу.

Галина Анатоліївна Могильницька народилася 8 травня 1937 р. в Одесі в родині педагогів. І сама стала педагогом, а ще публіцисткою, поетесою. Вона – авторка кількох поетичних збірок, ліро-епічної поеми “Рогніда”, збірки поем “Імена”, близько сотні статей, лауреатка премії імені Василя Стуса (2008), лауреатка премії імені Ірини Калинець (2020).

Протягом десятиліть була однією з найактивніших членів одеського руху опору комуністичному режиму, зачинателькою руху за створення Української помісної православної церкви.

З дитинства Галина Могильницька вбирала в себе чари української пісні, розповіді селян, дедалі більше заглиблювалася в рідну історію й культуру. У 1960-ті навчалася в Одеському державному університеті, вела активне творче

життя, почала писати. Але її не друкували, не допускали до видання її твори.

У часи незалежності України на повну силу розквітли її публіцистичний талант. У книгах “Літос...”, “Хроніка великого ошукування”, “Міфотворчість як обґрунтування історичного мародерства” вона спростувала низку облудних імперських вимислів. Особливо розмови заслуговує дитяча поезія Г. Могильницької. Зворушливо звучать її вірші для малечі “Диво”, “Павучата”, “Хто як співає”, “Іде дощ”, “Бабуся на радість”, “Покрова”.

“Я вдячна Богові, – писала вона, – що він поставив на моєму шляху так багато розумних, високих духом людей, до яких треба було dorостати, а значить – увесь час тягнутися вгору... Бути щасливим – це талант, бо зі всіх талантів, якими щедро обдарувала мене природа, найбільше ціную саме оцей: бути щасливою – щодень дивуватися світові, радіти йому й любити його, всупереч усьому”.

Світлого вірію, дорога Галино Анатоліївно!

Тамара НЕЗВІНСЬКА

1. Не так заважають жити свої недоліки, як чужі.
2. Що може бути чарівніше від жіночих очей, захоплених тобою!
3. Більшість людей нещасливі лише тому, що все розуміють занадто буквально.
4. Черствє серце совість гризти не любить.
5. Мистецтво пошуку істини – найважливіше з мистецтв, після мистецтва життя.
6. Без певної легковажності жити було б занадто важко.
7. Іноді доля, посміхаючись, пропонує нам здолати її.
8. Ми самі зустрічаємо власну долю, але лише там, де вона нам призначила зустріч.
9. Наука розкачує світ, мистецтво повертає йому чари.
10. Більшість кривавих тиранів вважають себе спасителями людства.
11. Іноді, щоб бути самим собою, достатньо втратити самоконтроль.
12. Знання допомагають нам жити, ілюзії – виживати.

13. Випадковості цього світу – вияв закономірностей світу іншого.
14. Принципи не завжди істинні, але істина завжди принципова.
15. Тільки на крилах міту ідеї ширяє над світом.
16. Лише вічне важливе, лише ефемерне цікаве.
17. Бездоганному відмовити неможливо.
18. Краще сумнівне рішення, ніж безкінечні сумніви.
19. Позбавлений твердих переконань – жертва безкінечних вагань.
20. Місце згаслих бажань часто заповнюють зловісні тіні фобій.
21. Тверді в переконаннях – вперті в діях.
22. Досвід – фундамент розуму, але розум вищий за досвід.
23. Розумний терпить скільки потрібно, а дурень – все життя.
24. Через зброю маєм волю, беззбройної волі позбавляють.
25. Бог терплячий, бо вічний; ми нетерплячі, бо смертні.

Андрій КУРИЛО

ВАЛЕРІЙ ПЕТРОВИЧ ДЯЧЕНКО (16.10.1951, М. БОРЗНА – 2.10.2021, М. ХАРКІВ)

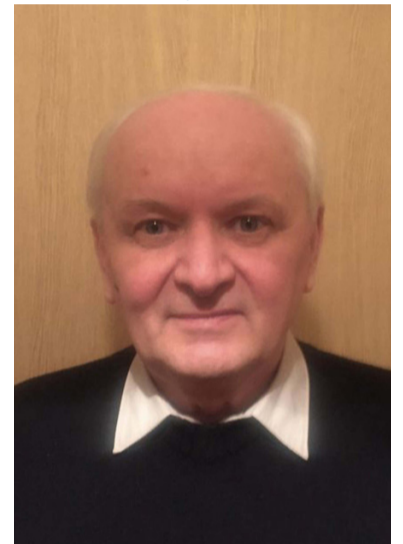
Після нетривалої хвороби пішов із життя громадський діяч, письменник, журналіст, добра і чуйна людина Валерій Дяченко. Філолог, викладач української мови та літератури, завідувач відділу літературно-мистецької критики республіканського журналу “Прапор” у 1976 – 1990 рр. (тепер “Березіль”), учитель української мови та літератури Харківського ліцею № 89 (1995 – 1996), проректор з наукової роботи Харківського інституту МАУП (2004 – 2005).

За його співавторства й редакцією вийшла перша в Харкові популярна хрестоматія української літератури для старших класів у двох томах. Валерій Дяченко писав літературно-критичні й мистецтвознавчі статті, есеї, публіцистику, поезію, гумор і сатиру, пародії; перекладав, він автор понад 300 текстів.

Валерій Дяченко – журналіст і організатор національної преси, один із засновників і керівників Асоціації українських письменників, лауреат ХОО НСПУ 2007 р. в номінації “Кращий публіцист року”, засновник і головний редактор газет “Провіта” (1990), “Слобожани” (1991 – 1992), “Віщовий дзвін” (1994 – 2002), “Глас народу” (2002 – 2004) та ін.

Автор публіцистичної книжки “Академік М. І. Дробноход” (2002; наклад 60000), має понад 300 публіцистичних текстів. Харківський кореспондент американського радіо “Свобода” (2000 – 2002). Один з очільників ХОО НСПУ і ХОО НСЖУ.

Як директор видавництва “Глас” за понад два десятиліття видав понад 100 видань, зокрема книжки про Тараса Шевченка,

Григорія Сковороду, Гната Хоткевича, науково-популярний збірник “Шедрик”, наукові дослідження Костя Черемського про кобзарство, збірник пісень композитора Валерія Калиниченка та ін.

Валерій Дяченко – засновник і президент Гуманітарно-літературної асоціації Г. С. Сковороди (з 1993), пропагандист і дослідник спадщини видатного філософа, голова найстаршої української громадської організації Харкова – Харківського міського товариства “Спадщина”. З кінця 1980-х був незмінним наставником Спілки української молоді, активним учасником Фонду національно-культурних ініціатив імені Гната Хоткевича.

Вічна пам'ять!

Редакція газети “Незборима нація”

КУРІННИЙ УПА З ПОЛТАВЩИНИ

1 січня 1979 р. в Детройті (США) помер полтавець Микола Савченко (Петро Миколенко-“Байда”, “377”), командир підрозділу ВО “Маківка”, сотні “Східняки”, командир Перемиського куреня УПА, заступник шефа Мисії УПА за кордоном.

За повідомленням Полтавського офісу Північно-східного міжрегіонального відділу УНП, на Полтавщині, у с. Березовій Луці, відбулися просвітницько-меморіальні заходи з нагоди сторіччя від дня народження курінного УПА Миколи Савченка.

Заходи провели у Березоволуцькому загальному закладі середньої освіти 1 – 3 ступенів. Учителка історії Тетяна Троян розповіла про життєвий шлях великого земляка та його внесок у боротьбу за незалежність. Учням Березоволуцької ЗОШ продемонстрували документальний кінофільм про майора УПА “Байду”.

У 2016 році за участю старшокласників, мешканців села, посадовців з РДА, співробітників Українського інституту національної пам'яті Павла Подобєда, просвітян, представників Спілки політв'язнів і репресованих українців у Польщі на фасаді місцевої школи відкрито меморіальну дошку Миколі Савченку-“Байді”. У грудні 2019 р. її зруйнували дикуни. Поліція досі вандалів не знайшла. Навесні 2020 р. дошку відновили. Поруч встановили ві-

деокамеру. Все це профінансувала Петрівсько-Роменська ОТГ.

Микола Лаврінович Савченко народився 20 лютого 1921 року в с. Березовій Луці (тепер Миргородського району). Він земляк Петра Дяченка, командира легендарного полку Чорних запорожців. Після закінчення десятирічки навчався в Миргородському керамічному технікумі, де на початку ХХ ст. здобував освіту скульптор і член РУП Михайло Гаврилко. Наприкінці 1943 року Микола Савченко опинився в Карпатах, де зголосився до УПА. Був в охороні Великого Збору УГВР у липні 1944 року. У серпні 1944-го очолив сотню “Східняки”, у якій служили уроженці центральних та східних областей України. У лютому 1946 року “Байду” призначено заступником командира 26-го (Лемківського) тактичного відтинку “Лемко” та командиром Перемиського куреня.

У серпні 1947 року відділ УПА під керівництвом “Байди” здійснив успішний рейд на Захід. Наступного року в Західній Німеччині Старшинські збори обрали Миколу Савченка заступником шефа Мисії УПА за кордоном. У 1950 році він разом з родиною виїхав до США. Аби не постраждали рідні в Україні, взяв собі псевдо Петро Миколенко.

Під цим іменем став одним з організаторів Об'єднання коли-

шніх вояків УПА в США, кілька разів обирався його головою. Був активним в УАПЦ. У 1973 році став одним із засновників Торонтського видавничого комітету “Літопис УПА”. Спонукав колишніх вояків задокументувати події, пережиті ними під час боротьби в лавах УПА.

Помер 1 січня 1979 року в Детройті (штат Мічиган, США). Похований на Українському православному кладовищі в Банду-Бруку (штат Нью-Джерсі, США).

Вічна слава!

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Видання Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через “Нову пошту”, переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 1039 3322, а у випадку пожегерт – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5168 7554 4667 0339.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85 замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

HTTP://NEZBORNYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

- “Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Романа Ковалю і Юрія Юзича – 450 грн.
- “Полковник Болбочан: спогади, свідчення, документи” – 335 грн.
- “Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 385 грн.
- “Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 315 грн.
- “Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 315 грн.
- “Здолати Росію” Романа Ковалю – 290 грн.
- “Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 275 грн.
- “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 110 грн.
- “Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 175 грн.
- “Подєбрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 275 грн.
- “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 130 грн.
- “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 185 грн.
- “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.
- “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 525 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

- Віталій НЕЧЕСА (Ніжин) – 100 грн.
- Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 260 грн.
- Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 300 грн.
- Василь ЗАВ'ЯЗУН – 300 грн.
- Тарас КОНЕЧНИЙ (с. Дзвиняч, Прикарпаття) – 1000 грн.
- Лідія РІПЕЦЬКА – 1000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Р. Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна “НН” на рік – 95,44 грн.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книжки Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”.
Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор
Роман Коваль
Верстка
Анна Воловник
Коректор
Надія Овчарук
Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський,
Владислав Карпенко,
Люба Криворот

Технічний директор
Максим Селюзкін

Адреса для листування
03049, Київ, вул. генерала
Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
kovalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.

Наклад 1000 примірників.
Видруковано 28.12.2021 р.
ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”
Номер замовлення 2010313

Засновник
Роман Миколайович Коваль